

VŠECHNY ROZMĚRY CÍRKVE

Apoštol se z věroučných tvrzení dostává k praktickým pokynům pro život víry. Teologie nám trochu mate hlavu, ale praxe nám, obyčejným lidem, více sedí. Řekne se nám, co máme a nemáme. Jasný návod. Přesto se apoštol pro své rady stále opírá o teologii a o to, co udělal Pán Bůh. Proto, co udělal Pán Bůh, můžeme i my udělat mnohé, co už záleží na nás.

Ale my jsme paličatí a děláme to, co se nám chce. Kašleme na tu teologii a kašleme i na ta pravidla z ní vycházející. Rozhoduje to, co se nám líbí a jak se cítíme. Ovšem pak děláme to, co je nám líbo. Boží dílo vyumělkováváme o tradici nejrůznějšího typu. Když se nám chce, když to tak cítíme, tak se musí vše přizpůsobit. I Pán Bůh. Proto je na tom církev tak, jak je. Dělá to, co ji baví a co se jí líbí. Bere ohledy na kamarády a na spolky s těmi, se kterými je jí dobře, se kterými ji pojí rodina. Kašle na svět kolem! Ale církev to není parta kamarádů, spolek požívačných křesťanů, kteří se rozhodují podle svých nálad. Církev je jednota, kterou založil Pán Bůh.

Čtvrtá kapitola nám odhaluje Boží dílo, Boží jednotu, která se přes všechny denominace klene a není radno ji rušit a měnit. Kdo nerespektuje základ věci podstatných, uklouzne na všech věcech služebných a případných, jak to nazývala stará Jednota bratrská. Kdo namísto jednoty, která je dána, představuje světu jednotu svévole, nálad a kamarádství, ten stvoří sektu a nebo bude nezávislým střelcem. Tím se ale vysmívá Bohu a podléhá jeho soudu.

Efez byl notně zmatený všemi možnými náladami, „pravdami“, lživým chytráctvím a metodami, propracovanými systémy pobožných Istí. Apoštol Efezu i nám črtá další rozměry církve, podle kterých se můžeme zabydlet v Božím království. A podle kterých můžeme ubytovat i další.

Po neděli Exaudi, konec května 2017 v Litomyšli
Daniel

EFEZANŮM 4:1-24

Apoštol je v okovech, zmiňuje to na začátku a na konci textu minulé kapitoly (3:1 a 13) a teď zase 4:1. Dosud jsme od něj slyšeli, **co dělal Bůh**, teď se čeká na **naše aktivity**.

☐ **Téma: Jednota v rozmanitosti**

- Vězněm (3:1 a 13)** Čest svým životem tomu velkému povolání (skromní, tiší, trpěliví a snášenliví) Apoštol zřejmě zdůrazňuje, že to, co musí zvládnout v okovech, je možné zvládnout i na svobodě. A není zapotřebí k tomu, co teď napíše, být „v pohodě“. Každý to má těžké.
- Jednotu není třeba tvořit, je třeba ji zachovávat (4:3-6)** Nemáme několik Bohů. Nejsme si s bratřími a sestrami cizí. Přesto máme mnoho způsobů myšlení a metod. Ale jen jednoho Boha. Jednota mnoha křesťanských rituálů a zvyků nepůjde nastavit. Mohlo by to jít jen za cenu násilí či rezignace. To nechceme. Jednota je volba poslušnosti přes všechny možné rozdíly.
Zvláštnost: Všimněte si častého používání slova - všech, všichni.
- Rozmanitost (4:7-12)** Jsou tu vypsány dary - namátkou ze všech Božích povolání - spíše pro to, aby bylo jasno, že potřebujeme různé služby pro jeden cíl. Opět ale jako kruhem docházíme na stejné místo, kde jsme začali a končíme u jednoty, jednoho těla. (4:12n a 15n)
- Zralé lidství (4:13)** Jinými slovy „pravdiví v lásce“ (4:15) Distribuce životodárných tekutin, podnětů i síly - to je **setrvalý rozhovor** bez vydírání, bez vytváření „kamarádských front“, bez urážení a pouličního křiku
- Jak žijí pohané? (4:17)** Především mají problém ve své hlavě. Mají *metodu, vzorec, hlášku* a nic víc. Mnohé z jejich života je dáno zatemněnou myslí, nevědomostí, představami a zatvrzelostí, otupělostí (4:18) Křesťanství vzdělává. Ale učí se tam, kde pohané přemýšlí lépe
- Co jsme se učili u Krista? (4:20)** Myslet! (1 Pt 1:13) Co víme o starém lidství, které se vypořádává zbytečností a klamem? Co víme o novém lidství nebo zralém lidství? (4:13 a 22-24) Svléknout starého člověka a obléknout nového neznamena, že se oblékneme podle nové módy, ale že podrobíme svůj život novým pořádkům. Nepřemýšleli jsme nad věcmi a šli jsme podle pocitů, nyní přemýšlíme spolu s Kristem podle jeho stříhu. Knoflíček za knoflíčkem zapneme svůj život do nové fazóny.

☐ **Otázky a Souhrn:**

- ☞ Co vidíte pod slovy: „Vždy skromní, tiší a trpěliví. Snášejte se navzájem v lásce... spojení svazkem pokoje.“?
  - Nebudete mít žádný svůj osobní názor, prostě udělá se průměr...*
  - Budeme hlasovat (tzv. demokracie hlasování všech) a podle toho se zařídíme...*
  - Když jsme si zvolili zastupitele, a slíbili jsme jim poslušnost, poslechneme, ale zůstaneme v rozhovoru...*
  - Rozejdeme se a vyprovodíme se s požehnáním... Každý jinam (Pavel, Barnabáš Sk 15:39)*
- ☞ Co si představujete pod pravdivostí v lásce (4:15, objeví se to ještě 4:25)?
  - Řeknu pravdu jen tehdy, pokud to druhého nenaštve, nepobouří. Vyhnu se střetům, střet názorů a myšlenek je hříchem. Rozhodující je pocit toho druhého. Když je mu nepříjemné slyšet pravdu, nebudu o ní mluvit...*
  - Řeknu mu pravdu podle Kristova pravidla (Milost a pravda, Jan 1:14-17), nevyvám jej v pravdě, neudělám mu veřejnou scénu, budu respektovat zpovědní tajemství i ke své škodě. Povím pravdu přesto, že to může ublížit především mně...*
- ☞ **Jen jednotné a zároveň rozmanité stvoření je skutečně krásné a odpovídá Božím cílům!**

Apoštol dělá závěry předchozího textu a rýsuje **pravidla pro život**, která mohou být známá, ale neuskutečnitelná. Do života je ale uvedl Kristus a jen s ním je můžeme uplatnit i dnes. Můžeme se ovládnout, rozhodujeme o tom. Ne on za nás, **my s ním!** Velkou měrou jde o výkony našich úst...

☐ **Téma: Jak zachovat jednotu v rozmanitosti**

- 1. Odložte lež - mluvte pravdu (4:25)** Je tu **přímá vazba na 4:14-16 a Zacharjáše 8:16!** Ten důvod: „Neboť jsme údy jednoho těla“! Lež tu nebude jen jednotlivá nepravda (udělal-neudělal) ale způsob myšlení. Starověký Efez tonul ve lži (4:14). Stejně tak dnes je zlé přebírat argumenty osob, které jsou nám tisíckrát opakovány z obrazovky. Svět nás především učí lživému způsobu myšlení! Správný novinář nás učí něčemu jinému: Hledání pravdy, která se dá žít byt' za cenu jeho oběti. Stejně tak pravda je životodárným řečištěm myšlenek a činů. Pravdivá skutečnost je pravdivě předávána a dodává druhým nejen informaci, ale také způsob jejího použití
- 2. Hněvejte se a nehřešte (4:26n)** Umění hněvu? (citace Žalmu 4:5) Hřešíme, když naše vzplanutí hněvu nepotřebuje Boha, sami vyslovíme soudy. Hřešíme, když hněv přechováváme na dlouhou dobu. Má končit s večerem tím, že nedáme místo ďáblu, ale dáme místo Pánu a jeho hněvu (Římanům 19:19!).
- 3. Opakem rozkrádání je rozdávání (4:28)** Jsme malí velcí zloději. Okrádáme Pána Boha. Vrchol terapie není v tom, že přestanu krást a budu se mít dobře. Nekradu, poctivě pracuju! Nekrást je málo. Cíl je v tom, že mám z čeho dávat potřebným. Těm, kteří mají nějakou potřebu.
- 4. Shnilá slova (4:29)**, ta se nenajdou ve slovníku, ale jsou špatná svým obsahem. Nemají vycházet z úst? Co tam dělají? Jak se tam berou? Naopak mají vycházet **slova k budování** (vazba na 4:16! a Kazatel 10:12). Na ně taky není slovník, ale jsou dobrá svým obsahem a podstatou. Jsou to slovní projevy lásky (ne vždy příjemné), které člověku dávají schopnost přežít, vysvětlují a dokládají vazby. To člověk se člověkem může učit a to může propracovávat a předávat dále.
- 5. Zarmoutit Ducha svatého? (4:30)** Vazba na 1:14! Zapečetění pro den vykoupení se snažíme zvládnout vše už dnes a lidskými nástroji přemoci druhé. My nechceme zármutek, my chceme úspěch a klid, takže se musí rmoutit Duch svatý. Tak přenášíme na jiné to, co máme nést my!
- 6. Ať jsou odňata (4:31)** slova zlá, podřívající a zpochybňující sebevědomí a zamlžující milost. Tam patří (4:31): **Hořkost** (*pikria* - žlučovitost i soběstřednost sobeckých nálad), **zuřivost, hněv** (*furos a orgé* - obojí patří Pánu Bohu) a **křik** (*kraugé* - poplašné povykování, zvyšování hlasu) a **rouhání** (*blasfemia* - nadávání, jedovatá řeč) spolu se vši **špatností** (*kakia*) což může být souhrn předchozího
- 7. Ať jsou nám dána (4:32)** budoucí slova, která nejsou v žádném slovníku, ale jsou to **slova důvěry a opory**. Jsou to i slova pravdy. Milovat přece znamená i přísně pokárat (Viz Leviticus 19:17). **Laskavost** (*chrestoi*) **milosrdnost** (*charisomenoi*) řeči i myšlení - a vzájemné **odpuštění**. To jsou znaky řeči Božích dětí. **Jako i Bůh odpustil, nám!** Je tu příklad, kulturní **gen** (*mem*) Božího království, který jsme dostali.

☐ **Otázky a Souhrn:**

- 🗣 Jak se hněvat a nehřešit? Umí to někdo? V čem je to tajemství?
- Nenechám se ničím vzrušit! Stále blažený obličej - to je můj cíl. Nikdy ve mně nezahoří hněv
  - Jo, klidně zahoří, ale nikdy jej nedám najevo. Nevzplanu. Vždy jej polknu, složím v sobě
  - Zahořím, vzplanu a dám průchod hněvu v trestu, tím se uklidním - přece s tím nepůjdu spát
  - Zahořím, vzplanu, uložím pokutu jen takovou, aby zůstalo místo pro Boha. Nepřestoupím Boží hranice - pomsta je Boží a já s tím nepůjdu spát, jsem já Boží i viník je Boží.

- „Hněvejte se!“ (4:26) a najednou nám má být vzdálen také hněv (4:31)? Vyznáte se v tom?
- **Jen jedné věci bychom se měli bát: Rušit jednotu Těla Kristova! Text ukazuje, že svévolné rušení Boží jednoty je hřích. A také, že to není nutný hřích, že nám Pán Bůh může dát jinou možnost - těžit z této jednoty!**